DE GRAMMOPHOON

:: DOOR CISSY VAN MARXVELDT

De Van Stuiverdens rentenierden kalm en tevreden ergens in een klein villadorpje. Mijnheer, een zestiger, was een genoeglijke, gezellige baas, en Mevrouw, iets jonger, een lieve, dikke, aardige dame. Het was werkelijk een bijzonder gelukkig huwelijk, en de eenige, die hiervan dagelijks, sedert bijna twaalf jaar, getuige was, was Mie, de gedienstige. Mie was leelijk, hoekig, flets, maar Mie was een bovenstebeste meid, zooals mijnheer zei. En mevrouw noemde haar een juweel. Mie was al een paar jaartjes over de dertig, en mijnheer en mevrouw verheugden zich bijna dagelijks in het comfortabele weten, dat Mie wel tot in lengte van dagen bij hen zou blijven.

„Want als een meisje de drie kruisjes te pakken heeft," luchtte mijnheer zijn menschenkennis, „dan is ze van de modeplaat vrouw."

„Ja," beaamde Mevrouw steeds goedmoedig, „en Mie is wel erg flink, maar ze is toch lang niet knap. En ze heeft nog nooit, in al die twaalf jaar, aanzoek gehad."

„Nee, nee, we hebben het wèl getroffen," zei mijnheer. dan.

Eilacie, het kan verkeeren .... Op een morgen kwam er in plaats van den tuinman, die mijnheer Van Stuiverden's tuin onderhield, want daar was hij heel precies op, een knecht.

„Zoo jonkman," zei mijnheer Van Stuiverden, die tegen iedereen altijd even voorkomend trachtte te zijn, „zoo jonkman, wat kom jij hier doen ?"

„Ja, ziet u mijnheer," zei de jonkman, die nu niet direct een van de snuggersten leek, „de baas is ziek, en nou stuurt de baas mij, om de geraniumbedden in orde te maken."

„Zoo, zoo." Mijnheer Van Stuiverden trok nadenkend aan zijn lange pijp. „En versta je je vak goed, vrind ?"

„Ja meneer, ik ben om maar te zeggen zooveel as de baas z'n oudste knecht."

„Komaan, nu, dan zullen we het maar eens met je probeeren," zei mijnheer Van Stuiverden vaderlijk.

Joris, zoo heette de knecht, bleef derhalve, en zette zich aan de geraniumbedden. Om elf uur bracht Mie hem een kop koffie in den tuin, wat Joris met welbehagen opslurpte. Hij had in tijden zoo'n lekker bakkie koffie niet gehad, dacht hij, al wiedend en plantend. Die meid verstond d'r vak. 's Middags om vier uur kreeg hij 'n grooten kop thee. Toen hij dien leeg had, zei hij tegen Mie, die was blijven wachten : „Dat smaakte fijn, hoor !"

„Wil je nog een bakkie ?" vroeg Mie gevleid.

„Nou, as 't niet te veel moeite is," zei Joris terwijl hij een breede grijns lachte, die al zijn gelige, afgebrokkelde tanden toonde.

Joris kreeg zijn tweeden kop. En dat was het begin van de idylle. —

Twee weken daarna, Joris werkte nog steeds in den tuin, dood-langzaam, maar heel secuur, zei mijnheer Van Stuiverden, die op de veranda het ochtendblad las tot mevrouw, die binnen stofte :

„Sst, vrouw, wat is dat ?"

„Wat ?"

„Hoor je niks ?"

„Nee."

„'k Verbeeldde me, dat ik iets hoorde," zei mijnheer, verder lezend.

Een kwartiertje daarna liet mijnheer weer zijn krant zakken. „Maar nu hoor ik toch beslist wat. 't Is een raar geluid, en 't komt uit de keuken."

„Och, je verbeeldt het je," zei mevrouw.

„Nee ik verbeeld het me niet," zei mijnheer kribbig. „Zet de deur dan wat open, en houd'es op met dat geschoonmaak, dan zul je 't ook hooren."

En werkelijk, toen alles stil was, drongen duidelijk vreemde schorre klanken tot de kamer door. „'t Is Mie," zei mevrouw onthutst. Ze liep naar de keuken, om te kijken wat er aan mankeerde. Mijnheer wachtte in spanning. Toen mevrouw weer binnenkwam, zei hij verlangend : „Nou — en ?"

„Mie zingt," zei mevrouw, terwijl ze het uitproestte.

„Hè ? Zingen ? Waarom ?"

„Ja, vraag jij dat haarzelf." Mevrouw lachte nog steeds.

„En ze zingt nooit," hield mijnheer vol. „Ik heb haar in al die twaalf jaar nooit hooren zingen." Mijnheer nam zijn lorgnetje af, sloeg daar nadenkend mee op het verandatafeltje. „Ik snap het niet," zei hij nog, als tegen zichzelf. „Daar steekt wat achter."

Maar mijnheer noch mevrouw hadden een vermoeden van wat er werkelijk achter stak. Weer eenige weken daarna vroeg Mie, die steevast haar uitgaansavondje bij haar getrouwde zuster doorbracht, en nog nooit gemankeerd had om tien uur binnen te zijn, of ze tot elf uur mocht uitblijven.

„Is je zuster jarig ?" vroeg mevrouw belangstellend.

„Nee," zei Mie, terwijl een grauwige blos naar haar wangen steeg, „dat niet."

„Nou enfin, je hebt natuurlijk tot elf uur vrij," gaf mevrouw grif haar toestemming, hoewel ze vond, dat Mie geheimzinnig deed.

„Wat is die Mie toch allemenschelijk leelijk," zuchtte mijnheer, toen de gedienstige, na een bescheiden goeien avond, de deur achter zich dichtgetrokken had.

„Ja, maar ik weet niet," peinsde mevrouw, „Mie is nog nooit tot elf uur uitgebleven. En ze is tegenwoordig zoo vroolijk. Je weet wel, laatst zong ze immers. 'k Ben bang, dat ze wat aan het handje heeft."

„Mie ?" Nu lachte mijnheer. „Och, hoe kom je erbij ! Mie ? Nee, die viert haar jubileum hier nog wel hoor !"

Maar mevrouw was niet overtuigd. Mie kwam thuis om precies elf uur. Anders liet ze zich heel stil met haar eigen sleutel in, wenschte heel kalm om het hoekje van de deur : „welteruste," en verdween naar boven. Maar nu liep ze eerst naar de keuken, waar ze nog een tijdje rondspookte, bracht toen haastig, terwijl ze de deur op een kiertje opende, haar traditioneelen nachtgroet, en deed werkelijk, alsof ze het forsche „Hé Mie !" wat mijnheer haar nazond, om haar terug te roepen, niet hoorde.

„Vrouw," moest mijnheer toen ook bekennen, „je hadt gelijk. Mie is vreemd. Maar wat zou er aan de hand zijn ? Ze zal hier toch niet vandaan willen ?" — Mijnheer rilde bij de mogelijkheid. Mie kookte zoo heerlijk, ze was niet brutaal, ze brak nooit iets, ze had massa's deugden. 't Geval was geheimzinnig.

Doch den volgenden morgen werd het raadsel opgelost. Mie vertelde aan mevrouw, terwijl ze steeds voorovergebogen, druk bezig was het fonteintje uit te boenen, dat ze verkeering had met Joris.

„Joris ?" vroeg mevrouw, met een gevoel van — daar heb je 't al.

„Ja, Joris, die hier werkt in den tuin," zei Mie. „Gisteravond ben ik mee geweest naar zijn moeder. Die heeft er niks op tegen, en nou is 't vaste verkeering. Ik dacht, ik zal maar zoolang wachten, voor ik het mevrouw vertel."

Toen mijnheer, die gewandeld had, thuis kwam koffiedrinken, vertelde mevrouw het nieuws behoedzaam. Maar toch niet zóó behoedzaam, of mijnheer raakte even heelemaal van streek. „Die Mie," zei hij, en hij schudde zijn hoofd vele malen. „Die Mie ! ! En wanneer trouwt ze ?"

„Jij loopt weer zoo hard van stapel," berispte mevrouw, die nog maar liever niet aan Mie's trouwen dacht. „Dat zal nog wel een tijdje duren."

„Nee, je zult zien. Dat komt ook nog onverwachts," zei mijnheer terwijl zijn anders zoo vroolijk gezicht versomberde. De stemming aan de koffietafel bleef gedrukt.

Mie kreeg al gauw een ring, een heel breeden gouden ring. „Het symbool," zei mijnheer tragisch. „Ik kan er niet naar zien."

Joris kwam niet in de keuken, maar Mie ging nu haar vrije avonden en Zondagen bij zijn moeder, waar hij inwoonde, doorbrengen. En in het begin leek alles zoo mooi. Joris verdiende een goed weekgeld, de moeder was een aardige, oude vrouw, en het was er altijd zoo vroolijk. Want Joris had een grammophoon met wel twintig platen, die hij voor een koopje tweedehands bemachtigd had. Die speelde 's avonds als Mie er was. In 't eerst vond Mie het net zoo fijn als Joris. Als de grammophoon d'r deuntjes ten beste gaf, en Joris zong

DE INTERNATIONALE SOCIALISTEN CONFERENTIE VAN NEUTRALEN.

Verleden week werd te 's-Gravenhage in Huize Bino een internationale socialistische conferentie van neutrale landen gehouden, waaraan bekende sociaal-democraten deelnamen. Onze foto geeft de deelnemers aan de conferentie. 1. Mr. P. J. Troelstra; 2. Camille Huysmans; 3. H. van Kol; 4. Branting; 5. W. H. Vliegen; 6. E. Timmer; 7. F. M. Wibaut; 8. J. van Zutphen; 9. Algernon Lee; 10. J. W. Alberda. *(foto Holland).*

VOOR DEN VREDE.

De Nederl. Anti-Oorlograad hield op één Augustus een propagandadag voor den vrede, evenals de andere vereenigingen van gelijke strekking in de overige neutrale landen van Europa dit deden. Men trachtte het groote doel te bereiken door het verkoopen van metalen spelden, de vredesduif voorstellend. Wij brengen hierboven een groepje van de jeugdige verkoopsters en verkoopers. *(V.F.B.)*

DE VERJARING VAN DEN OORLOG.

Ter gelegenheid van het begin van het 3e oorlogsjaar werd te Amsterdam een optocht gehouden, tegen den oorlog. De foto geeft den stoet voor de Beurs, waar de leider de menigte toesprak. *(foto „Holland").*